பிடி கருணை

வாழப்பட்டு சாமி இன்னிக்கி புடி கர்ணையும் ஒரு சீப்பு மொந்த வாளப்பளமும் கொண்டாரச் சொல்லிருக்கு. மணிக்கணக்கால்லே உக்காந்திருக்கு, நிட்டையிலே- கல்லிலெ அடிச்சாப்பல! நெஞ்சி வயிறு மூலம்லாம் நெருப்பா எரியுமே! அதுக்குத்தான் மொந்த வாளப்பமும் புடி கர்ணையும் திங்கிதாம். இந்தச் சாமிங்க என்னல்லாம் கண்டுபிடிச்சு வச்சிருக்கு! புடி கர்ணையை அப்படியே நெருப்பிலே போட்டு வாட்டி, தோலைத் தேச்சிட்டு கையாலே நசுக்கி உதுத்து, தேனோ என்னவோ குளச்சுச் சாப்பிட்டா கண்ணெரிச்ச, மூலம்லாம் இருக்கிற இடம் தெரியாமே பறந்திருமாம். அதே புடி கர்ணைய தண்ணியிலே வேக வச்சு மசியப் பண்ணி சாப்பிட்டா சூடாம். யப்பாப்பா! என்னா ரகசியம்லாம் தெரியுது இதுங்களுக்கு! சும்மாவாச் சாமியா ஆயிருக்கு?

அதுவும் இந்தக் கர்ணையாச் சாப்பிட்டா, எந்த மூலம் தான் பறக்காது! காராக் கர்ணையெல்லாம் இதுகிட்ட பிச்சைவாங்கணும்; அப்படியாப்பட்ட கிளங்கு பச்சைக்கூடத்திங்கலாம். நாக்கிலே ஒரு காரல் காருமா? ஒரு நமைச்சல் தான் ராவுமா! புதுத்தெரு கிளங்கில்லே! பாத்தா கறுப்பும் சொர சொரப்புமா ஆனை கணக்கா இருக்கு. தின்னா வெண்ணெய்! சாமியும் எம்மேலே வெண்ணெயாத்தான் இருக்கு. நான் போனா அது முகத்திலேதான் என்ன பாத்தியம்! என்ன அன்பு! சிரிப்பிலேயே எத்தனையோ சிரிப்பு இருக்கே. எல்லாரையும்தான் பார்த்துச் சிரிக்கிறோம். மனசார, நீ ஒண்ணும் எனக்குக் கொடுக்க வாணாம், செய்யவாணாம். உன்னைக் கண்ணாலெ பார்த்ததே போதும்ங்கறாப்பல சுத்தமாச் சிரிச்சிற முடியுமா யாரைப் பார்த்தாலும்! நாய்வாலை ஆட்டுறாப்பல. குளந்தைங்க சிரிக்கறாப் பல, எப்பவும் சிரிக்க முடியுமா சுத்தமா! ஆனா என்னைக் கண்டவுடனே சாமி

சிரிக்கிறது, குளந்தை சிரிக்கிறாப்பல தான்.

நான் என்ன பணம் கொடுக்கிறேனோ, பாயஸமும் அதுக்கெதுக்கு! அது என்ன குடித்தனம் நடத்தற ஆம்பளையா? அதுக்கு வேண்டிய தெல்லாம் ரண்டு மூணு பிடி கர்ணை, ஒரு மொந்த வாளப்பளம்! தேனுகூட எங்கிட்ட கேக்கறதில்லே, நான் கடைபடாதவன்னு. சாமியோட உடம்பைக் குளிரப்பண்ணனும். அதோட கண்ணையும் மனசையும் குளிரப்பண்ணனும், இந்தப் பிடி கர்ணை.

இந்தக் கடைக்கு வந்து, ஒரு நொடி குந்துனாப் போதும் சாமி. இந்த இடத்திலே அது காலு பட்டாப் போதும். ஒரே ஒரு எள்ளுண்டை இங்க வந்து என் கையாலெ வாங்கித் தின்னாப் போதும். அப்புறம் இந்த அஞ்சுக்கு மூணுலே காலை ஒடிச்சுக்கிட்டு எள்ளுண்டை, கடலை உண்டை விக்குமா விக்குமான்னு ரோதனைப் பட வாணாம்! ஆனா சாமி ஊருக்குள்ற வந்தே ஒரு மாமாங்கம் ஆயிரிச்சாம்!

போன மாமாங்கத்துக்கு ரண்டு வருசம் முன்னாலே வந்திச்சாம். காபி கடை சுப்புணி அய்யர் கடைத் திண்ணையிலே வந்து குந்திச்சாம். சுப்புணி அய்யரு எளுந்து வந்தாராம் "ஏய், எனக்கு ஒரு இட்லி கொடுப்பியா?" ன்னு கேட்டுதாம் சாமி! உடனே உள்ற ஓடிப்போய், சுடச்சுட நாலு இட்லியை எடுத்து, எண்ணெய், கொத்சு, சட்னி யெல்லாம் போட்டுக் கொண்ணாந்து வச்சாராம் சுப்புணி அய்யரு. ஒரு பாதி இட்லியைத் தின்னிச்சாம் சாமி. மீதியை அப்படியும் இப்படியுமா எறைச்சுதாம், ரோடு திண்ணையெல்லாம், அப்படி அப்படியே இலையை இளுத்து வாசப்படியிலேயே எறிஞ்சுதாம். இறங்கி நடந்து போயிட்டுதாம். மறுநாள்ளேர்ந்து புடிச்சுதே யார்ப்பம் வியாபாரம் சுப்புணி அய்யருக்கு! கூட்டம் தாக்குப் புடிக்க முடியல்லே பெரிய கட்டடத்துக்கு மாறிச்சி கடை ரண்டு ஆளு வேலை செஞ்ச இடத்திலே இருவது ஆளு வந்தது. அதுவும் பத்தலெ. அப்புறம் ஓட்டலுக்குத் தனிக் கட்டடமே கட்டிட்டாரு. கட்டடமே எம்பதாயிரம் பொறும்.

பாலு வெளியே வாங்கவாணாம், சுத்தமாயில்லேன்னு சீமைப் பசு, நெல்லூர்ப் பசு, காராம் பசுன்னு ஒரு அறுபது மாடு வாங்கிட்டாரு.

எருமை மாட்டிலே பதினைஞ்சு- அதுங்களுக்குத் தனி கொட்டிலு. காசுக்காரத் தெருவிலே பாதி வீடுங்களை விலைக்கு வாங்கினாரு. பிடாரி கோயில் கிட்ட நாப்பது காணி நிலம். உடம்பிலே ஒரு சேப்பு கொடுத்தது, மினு மினுன்னு ம்...வந்தா ஒண்ணாவா வரும்? லச்சுமி அப்படி நடந்து போறப்போ அவ காத்து பட்டால் பத்தாது? அப்படில்ல அடிக்கிது சுப்புணி அய்யருக்கு! எல்லாம் அந்த ஒரு வாய் இட்லி செஞ்சிருக்கிற வேலை! சாமி அப்படிக் கொட்டிப்புட்டுப் போச்சாம்!

அந்த மாதிரி ஒரு நாளைக்கு இப்படி வந்து ஒரு பாக்கு வெட்ற நேரம் இங்க குந்தினாப் போதும். வராம இராது சாமி, நான் கால்லே வுளுந்து கும்பிட்டு கேட்டா, மாட்டேன்னு சொல்ல மனசு வருமா அதுக்கு! ஆனா எப்படிக் கேக்கறது! நம்ம பாடுதான் இப்படித் தாளம் போடறபாடா இருக்கே. பிடி கர்ணை வாங்கியாச்சு. மொந்த வாளப்பளம் வாங்கணும். காசில்லே! கிழக்கு வெளுக்கக் கடையெத் தொறந்தாச்சு இன்னிக்கி. ஒரு கர்ப்பூரக் கட்டி விலை போகக் காணும். ஊரிலே இந்தப் பாழும் காச்சல் வரணுமா? அதுக்காக தலைவலி காச்ச மாத்திரைகளை வாங்கி வந்ததிலே மொந்தம் பளத்துக்கு காசில்லாம வாயை அகட்டிட்டுது சுருக்குப்பை. காலையிலே ஏதாவது காசைப் பார்க்கலாம்னு தொறந்து வச்சா, இந்தத் தலைவலி மாத்திரை கூட விக்கல்லே.

மணி ஒம்பதாயிட்டாப்லெ இருக்கு...வாத்யாரம்மா பிலுக்கு பிலுக்குன்னு பள்ளிக்கூடம் போறாங்க. ராவுஜிகூட அச்சாபீசுக்குப் புறப்பட்டுட்டாரு.

"செட்டியாரே-"ன்னு அவரு கிட்ட வரதுக்கு முன்னாடியே இதோ எடுத்தாச்சு பத்து பீடி. ரண்டணாக்கு வெத்திலை பாக்கு.

"செட்டியாரே, கணக்கு என்னாச்சு?"

தினம் தினம் ராவுஜி இதை ஒரு தடவை கேக்காம போறதில்லே, என்னமோ உடனே கணக்குத் தீக்கப் போறாப்பல.

"ஏன், பணம் ஏதாவது கொடுக்கப் போறீங்களா?"

"பணமா, இன்னக்கி ஏது பணம்; பன்னண்டு தேதிக்கு? ...என்ன ஆச்சினு தெரிஞ்சுக்கலாம்ல!"

"என்னாத்த பெரிசா ஆயிடப் போவுது? தினம் பத்து பீடி, போறப்ப ரண்டணா வெத்திலை பாக்கு, வரப்ப ஓரணா வெத்திலை பாக்கு! கடசித்தேதி அன்னக்கித்தான் எளுதிக் கொடுக்கிறேனே, பத்தாதா?"

அந்தக் கணக்கை மாத்திரம் ராவுஜி பாக்கறாரா... என்ன? ரண்டு ரூவா கூட எளுதினாலும் எப்படி ஏதுன்னு கண்டுபிடிக்கப் புத்தி இருந்தால்ல? தினமும் நாலு பைசா, அஞ்சு பைசான்னு கூட்டி எளுதறது சரியில்லேதான். ஆனா அவுரு மாசா மாசம் கணக்குத் தீர்த்தா இந்த நாயம் பார்க்கலாம். அது ஏது? அவருக்குத் தீவுளி போனசு, சங்கராந்தி போனசு? நவராத்திரி அட்வான்சு, பள்ளிக்கூடத்துப் புத்தகம் அச்சடிக்கறப்ப ஓவர்டைம்... இப்படி வந்தாத்தானே காசு பேருது? அதுவரைக்கும் காத்துக்கிட்டிருக்கோமே! மாசம் ஒண்ணு ரண்டு கூடப் போனாத்தான் என்னவாம்? தாங்கற மாசத்துக்கு வட்டி!

"பொவயிலை வாங்கியாறச் சொல்லிச்சு அப்பா. அப்படியே ஒரு தேங்காக்கீறும் கருவேப்பிலே கொத்தமல்லியும் வாங்கியாறச் சொல்லிச்சு அம்மா."

காளிமுத்து ஆசாரியார் மவளா!... சரி, எடுத்துக் கிட்டுப் போ... கணக்கு எளுதுவம்... பொவயிலை 09 காசு, தேங்கா பத்தெ07 காசு, கஎல கொத்மலை 04 காசு, பூவம் பளம் 08 காசு... பூவம்பளம் வாங்கிக் கிட்டுப் போகலே அது. அதுனாலென்ன? என்னமோ எளுதியாச்சு... இனிமே அடிக்கக் கூடாது. அப்பறம் சந்தேகம் வரும். எளுதினாத்தான் என்ன குத்தம்! சும்மாவா எளுதறோம்! கடன்ல கொடுக்கறோம்! ஒரு மாசம் நாப்பது நாளுக்கு பைசா வாங்காம கொடுக்கறப்போ கொஞ்சம் கூடச் சொன்னா கிராக்கியும் கையை உட்டுப் போயிடும்... ஒம்பது பைசா வாங்கின புகையிலைக்கு ஒரு பைசா லாபம் கொடுன்னா 'பேராசைக் காரன்' அப்படிம்பாங்க. இப்படி...வாளப்பளம் எட்டு பைசான்னு எளுதினா கண்டுபிடிக்கத் தெரியாது!

ம்ஹு¨ம்...கதவெத் திறந்து வச்சதிலேந்து இப்படியே கடன் கொடுக்கறதும் பத்து எளுதறதுமாவே இருக்கே நாலணா முளுசாக் கல்லாவிலே விளுந்தபாடில்லே. ராவுத்தர் மவன் வந்து வயித்தே வலிக்குதுன்னு ஒரு சோடா குடிச்சிட்டுப் போனான். மூணு மணி நேரமா இதுதான் ரொக்க வியாபாரம்.

"சிகரெட் இருக்காய்யா?"

"இருக்குங்களே...இந்தாங்க..."

"ம்ஹு¨ம்...பாக்கிட் வாணாம்...ரண்டே ரண்டு போதும்...எத்தினி?"

"எட்டு பைசா!"

"ஏன்யா! நீந்தானே பழம்புளி, புதுப்புளி, உப்பு எல்லாம் வண்டியே வச்சிட்டு தெருவோட வித்திட்டுப் போவே?"

"ஆமாங்க,"

"இப்ப கடையாவே வெச்சாச்சா?"

"அது வெச்சு ஒரு வருசம் ஆயிட்டுதுங்களே! முடியலீங்க! வெயிலு, மளை, குளிருன்னு எல்லாத்தையும் தலையிலே வாங்கிக்கிட்டு எத்தினி காலம்தாங்க சுத்த முடியும்? இருவது வருசம் வண்டியெத் தள்ளிவெயிலும் குளிருமாத்தான் தின்னாச்சு. இந்த ஆஸ்த்மா தொந்தரவு ரொம்ப சாய்ஸ்த்தீங்க. போன மார்களிக்கு ஒரேயடியா ஆளைத்தள்ளிருச்சு. ஆசுபத்திரியிலே இருவத்தி நாலு நாளு கெடந்தேன். அப்பதான் டாக்டரு சொன்னாங்க. 'இந்தா பாரையா! இன்னமே வண்டி கிண்டி தள்ளிக்கிட்டு தெருவிலே சுத்தினியோ, அவ்வளவுதான். உம் பொண்டாட்டி புள்ளை யெல்லாம் தெருவிலே வந்து நிக்க வேண்டியதுதான்னாரு. அப்புறம் மேலேதான் சீட்டுக்கட்டுன பணம் ஒரு அறுவது ரூவா சேர்ந்திருந்தது. அதெ வச்சுக்கிட்டு கள்ளிப்பெட்டி ஒரு டஜன் வாங்கினேன். இப்படி நாலு வெச்சேன். மீதியே உடைச்சு, அலமாரியாப் பண்ணச் சொன்னேன். கடை அஞ்சுக்கு மூணுதான். நான் வச்சிருந்த வண்டியெ விடச் சின்னது தான். அது எட்டுக்கு மூணரை. இது அஞ்சுக்கு மூணு. இருந்தாலும் உக்காந்திருக்கேன். நீ

என்னைத் தேடிக்கிட்டு வான்னா, சுளுவா வரதான் மாட்டேங்குது. என்னாங்க செய்யறது? கூட வர்ற காசு டாக்டருக்குப் போயிட்டிருந்தது. இப்ப அது இல்லெ. நடக்கிறமோ, குந்திருக்கிறோமோ நமக்குக் கிடைக்கறதுதான் கிடைக்கும். கிடைக்கிறது கிடைச்சுதான் தீரும். தெரியலே நான் சொல்றது...!"

"ம்ம்ம். நமக்கு என்னா தேவை, என்னா தர்றதுன்னு அவனுக்குத் தெரியும்யா!"ன்னு சிகரெட்டைப் பத்தவச்சுக்கிட்டே போறாரு-

அது சரி...ஆண்டவனுக்குத் தெரியும்கிறாரே...என்ன தெரியும், அஞ்சடிக்கு மூணடியிலே காலை ஒடிச்சுக்கிட்டு உப்புலேருந்து கர்ப்பூரம்வரைக்கும், கருவேப்பலையிலிருந்து கடலைப்பருப்பு வரைக்கும், எள்ளுருண்டையிலேருந்து ஏலக்காய் வரைக்கும் வச்சுக்கிட்டு பொளுதன்னிக்கும் இப்படி முழங்காலை முகவாயிலே மொத்திக்கிட்டு உட்கார்ந்திருக்கறேன். ஒரு மனுசனுக்கு இதுதான் தேவையா? இது தந்தாப் போதுமா? இந்த மாதிரி நான் கூடத்தான் பேசுவேன், எங்கப்பாரும் என்னைப் படிக்கவச்சு, இப்படி சொக்கா, குளாயெல்லாம் மாட்டி, 'வேலைக்குப் போடா' பேனாப்புடிச்சி எளுதுரா'ன்னு சொல்லியிருந்தா!... ம் ஹும். அப்பவாவது காலாற நடந்துகிட்டாவது இருந்தோம். அட வெயிலோ. மளையோ-காலும் கையும் அசஞ்சுது, இந்த மாதிரி உக்காந்து உக்காந்து சோகை புடிக்கலியே! நாலுதெரு சுத்தறப்ப, ஒரு ஊருகோலம், ஒரு கரகம், ஒரு சண்டை, ரண்டு கோவிலு, நாலு சேதி இப்படி எத்தினியோ கண்ணிலே படும், காதிலெ விளும், ஒரு சைக்கிள்மோதும், ஒரு பஸ்காரன் திட்டுவான். ஒரு நாய் குலைக்கும்-

யாரு இது வாண்டு? பொறந்த மேனிக்கு வருது! பானை வயிறு, பரட்டைத் தலை, அதுலெ ஒரு பின்னலு ஒளுகு மூக்கு...மேலேல்லாம் சாம்பப்பூத்து-பெத்தவளுக்கு இருக்காது கொஞ்சம் கருக்குன்னு பாப்பமேன்னு! இந்தப் பரட்டையைச் சீவி, இந்த சாம்பலைத் தேச்சுக் குளுப்பாட்டி மூக்கைத் துடச்சு, ஒரு துண்டக் கட்டி அனுப்பப் படாது!...வர்ணம் பூசறானே பெயிண்டர் ராம லிங்கம்-மவன் மாதிரில்ல

இருக்கு ஆமடையான் ஊடு ஊடாப் பூந்து டப்பா டப்பாவா வர்ணம் பூசறான், உனக்கு ஒரு சவுக்காரக் கட்டிக்கி நாதியில்லியாம்மா, உம் மவன் மேலே இருக்கிற சாம்பலையும் புளுதியையும் கழுவி விடறதுக்கு?–

"என்னடா ஒணும்!"

"இது–இது–"

"எள்ளுண்டையா-இந்தா."

"அது! அது!"

"அதுவும் வேணுமா, கடலை மிட்டாயா-இந்தா"

அட! என்னடா ஒரு ரூவாயைக் கொடுக்குது! சரி... இருக்கட்டும்... சரி...போ...பேசக் கூடத் தெரியல. இது கிட்ட ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்தனுப்பனா ஒரு பொம்பிளை. அப்படில்ல இருக்கு காசு மிதப்பு- இவங்களுக்குத்தான்யா காலம்' இப்ப!

அது பாக்கி சில்லறைகூட வாங்கிக்காமே போவுது– போவட்டும் போவட்டும்...மம்புட்டி புடிச்சா நாலு ரூபா பிர புடிச்சா அஞ்சு ரூவா ஆறு ரூவா! இப்ப 'எள்ளு முட்டாயி வாங்க முதல் வேணுமே, கண்ணாடி டப்பா, வேணுமே'ன்னு கவலை கிடையாது! சரி... வத்த மொளகா, பட்டைச் சோம்பு வாங்கக்கூட ஆளைக்காணும். ஊட்டுக் குப்போயி சுடு தண்ணி ஒரு வாயி குடிச்சாரலாம்.

யாரங்கே... இதோ பாரு. இதோ ஒரு ரூவா இருக்கு. மார்க் கட்டுக்குப் போயி ஒரு டஜன் மொந்த வாளப்பளம் வாங்கியா ...சுருக்கப் போய் வரணும். எட்டணா ஆகும். மீதியைப் பத்திரமாக் கொண்டா... கடையைத் தொறந்து போட்டு வந்திருக்கேன். யாருமில்லே, வரேன். நீ போறப்ப ஒரு லோட்டா சுடு தண்ணி கொண்டு வச்சிட்டுப் போ. ரொம்ப தாகம். இருக்கிற சூடு போதும்...இதுக்காக அடுப்ப மூட்டிக் கிட்டு உக்கார வாணாம். மார்க்கட்டுக்கு அப்புறம் நாளியாயிடும். நீ வந்தப்புறம் தான் நான் குளுச்சிட்டுச் சாமியைப் போயி பார்க்கணும்.

“என்னா செட்டியாரே-புள்ளைகிட்ட முட்டாயி கொடுத்தீங்க. சில்லறையைக் கொடுக்கலியே!”

“சில்லறையா? ஏது சில்லறை?”

“ஒரு ரூவா கொடுத்தனுப்பிச்சேனே?”

“ஒரு ரூவாயா. அது வந்து இது இதுன்னு கையைக் காமிச்சுது. ரண்டு கொடுத்தேன்.”

“காசு குடுக்காமியா கொடுத்தீங்க?”

“நீ அப்புறம் குடுக்கப் போறேன்னு நெனச்சிட்டுக் குடுத்தேன்... ரூவாயா கொடுத்தனுப்பிச்சேனே!”

“கடுதாசி ரூவாயா? காசு ரூவாயா?”

“காசு ரூவா.”

“நல்ல பொம்பள போ. வாயைத் தொறந்து பேசக் கூடத் தெரியலெ. அதுகிட்டவாவது ரூவாயைக் கொடுத்தனுப்பவாவதும்மா!... ஏண்டா தம்பி! எங்கடா போட்டே ரூவாயை?”

“பப்புருமுட்டப்பா மேலே வச்சேன்னு விரலைக் காமிக்குது! நீங்க பார்க்கவேல்லேங்கிறீங்களே.”

“வச்சா மீதியைக் கொடுத்திட்டுப் போறேன். நான் வச்சுக்கிட்டு என்னா செய்யப் போறேன்? நீதான் பாரேன். இதோ பாரு-கல்லா பெட்டி-பாத்துக்கிட்டியா! உன் ரூவா கெடச்சா பாரு. பதினாலு பைசா இருக்கு. காலமே பிடிச்சு இதான் போணி...உன் ரூவா எனக்கென்னாத்துக்கு! போம்மா, தேடிப் பாரு. அது வந்த வழியே தரையிலே பார்த்துக்கிட்டே போ...உன் ஊட்டு வாசல்வரைக்கும் பாரு. அது ஓரமாத்தான் நடந்திட்டு வரும். குப்பையெல்லாம் கிளறிக்கிட்டே வரும். மினு மினுன்னு ஏதாவது இருந்தா பொறுக்கிக்கிட்டே போகும். ஓரமெல்லாம் பார்த்துக்கிட்டே போ...”

“என்னாது?”

“சுடு தண்ணியா! வைபி!”

“என்னா தேடுது அது!”

“ஏதோ காசு கொடுத்தனுப்பிச்சுதாம், குளந்தைகிட்ட அது எங்கியோ போட்டிடிச்சு...பதினாறு முளம் சேலை கட்டிக்கிட்டு, இதுக்கும் கூடவா புத்தியிராது! பச்சைப் புள்ளையிட்டவா காசைக் கொடுத்து அனுப்புவா ஒருத்தி? சரி...நீ போ...மொந்தம் பளத்தை வாங்கிக்கிட்டு சீக்கிரமா வந்து சேரு...என்னாம்மா, உன் வீடு வரைக்கும் பாத்திட்டியா.”

“பாத்தாச்சு. எந்தக் காளியாயிலே போறவன் எடுத்துக்கிட்டா னோ...சால் கணக்கா வயித்தைப் போட்டுக்கிட்டு நடக்குது பாரு.”

“ஊ...ஊவ்...அம்மா-.”

“என்னாம்மாது புள்ளையை இப்படி அடிச்சுட்டே. இப்படியா அடிப்பாங்க? கீள விளுந்து துடிக்குது இப்படி!. இப்படியா அடிக்கிறது புள்ளையை! முதுகுலே விரல் பதிஞ்சு தடிச்சுப் பூட்டுதே! நீ யோசனை யில்லாம பண்ணினதுக்கு அதுவா இப்படித் துடிக்கணும்? பச்சைப் புள்ளை-ஏம்மா!-”

“பின்ன என்னய்யா? கல்லு மாதிரி ஒரு முளு ரூவாயை துலைச் சுட்டு நிக்கிது.”

“ஊவ் ஊவ்!”

தூக்க முடியாம ரண்டு வீசை பிடி கர்ணை, ஒரு சீப்பு மொந்தம் பளத்தைத் தூக்கிட்டு, என்னத்துக்காகப் போறோம் இப்படி-இந்தப் படை பதைக்கிற வெய்யில்லே! சாமி இதெல்லாம் தின்னுதுன்னா நமக்கென்ன வரப் போவுது! அந்த ஆளு சொன்னாப்பல, நமக்கு என்னாத்தை கொடுக்கறதுன்னா ஆண்டவனுக்குத் தெரியாதா! ஏன் இப்படி சித்து, பண்டாரம், சாமின்னு அலைஞ்சிக்கிட்டேயிருக்கோம்– அப்படின்னு நெனச்சு திரும்பிப் போகலாம்னா அதுவும் முடியலெ. காலு சாமி கிட்டதான் இளுத்துக்கிட்டுப் போவுது.

சாமிகிட்ட போகணும் போலவும் இருக்கு. போகவாணாம் போலவும் இருக்கு. ஒரு பக்கம் போங்குது. ஒரு பக்கம் திரும்பிப் போங்குது.

யப்பா! என்னா அடி! என்னா அடி! பச்சைப் புள்ளை! அப்படியே விளுந்து பல்லிவாலு மாதிரி அது துடிச்ச துடி-தெருப் புழுதியிலே பெரண்டு! என் முதுகிலெ சுளீர்னுதே பார்ப்பம்-அடெ! என்னை அடிக்க முடியலேன்னுதான் புள்ளையை அடிச்சாளா அவ? அடி என்னுது! முதுகு புள்ளையுது!

சாமி என்ன - இன்னிக்குச் சாவடித் திண்ணையிலேயே உக்காந்திருக்கு? ஆகா! என்ன சிரிப்பு! வெள்ளைச் சிரிப்பு! என்ன பாத்தியம்! குடிக்கிற தண்ணி மாதிரில்ல இருக்கு, சொகம்மா, ருசியா, இதம்மா!

"வாய்யா செட்டியாரே."

"வந்தேனுங்க..."

"போதும்...போதும்...எத்தினி தடவை விளுந்து கும்பிடறது. மூணு தடவை போதாதா! என்னா மூட்டை?"

"பிடி கர்ணை-மொந்த வாளப்பளம்! புதுத்தெரு கர்ணக் கிளங்கு, வெள்ரிப் பிஞ்சுதான். ஒரு காரல், ஒரு நமைச்சல் எடுக்காது."

"சாமி மேலே கொள்ளை விசுவாசம் உனக்கு...வியாபாரம் எல்லாம் எப்படி நடக்குது!"

"இருக்கு!"

"குளந்தை, சம்சாரம் நல்லபடியா இருக்கா?"

"ஏதோ தள்ளிக்கிட்டுப் போவுது...மொந்தம்பளத்தை என் கையாலெ உரிச்சுக் கொடுக்கிறேனே!"

"ம்...ரொம்ப ருசியாயிருக்கே... இந்த ஊர்ப்பளமா இது! அமிர்தமா இருக்கு!...ஏன் செட்டியாரே! ஏன் இப்படி கண்ணாலே ஜலம் விடறே! ஏம்பா! என்னாது! ஏன், இப்படி விசும்பறே!... சொல்லுப்பா...திங்கவும்

சொல்லிட்டு இப்படி அழுவானேன்!"

"சாமிக்கு நெசமாவே அந்தப் பளம் தித்திக்குதா! ருசியாயிருக்கா?"

"என் அப்பன் படைப்பிலே ருசியில்லாத பண்டம் ஏது? எட்டி, பாகல் கூட இனிக்கத்தானே செய்யுது! மண்ணுகூட இனிப்புதான். பட்டினிகூட பரமான்னம்தான்."

"சாமி நான் பாவம் பண்ணாம, ஆகாத்யம் பண்ணாம இருக்கும் படியா எப்ப செய்யப் போவுது சாமி?"

"என்ன ஆகாத்யம் பண்ணினே?"

"தினமும் பண்ணிக்கிட்டே இருக்குறேன். மண்ணெண்ணையை ரண்டு டப்பா தண்ணியாவது கலக்காம விக்க மனசு வல்லெ. அஞ்சு ரூவாக்கு சாமான் கொடுத்திட்டு ஏளு ரூவா கணக்கு எளுதறேன். சாமிக்கு மொந்தம் பளம் வாங்கக் காசில்லெ இன்னிக்கி-ஒரு குளந்தை கையிலேந்து ஒரு ரூவாயை ஓசைப்படாம திருடிப்புட்டேன். இல்லவே இல்லேன்னு கொடி கட்டிப்புட்டேன், பெத்தவ பேய் மாதிரி பிள்ளையை அறஞ்சா-தூக்கிகிட்டு போய்ட்டா. என் உள்ளெல்லாம் வெந்துக்கிட்டிருக்கு..."

"யாரோ செய்யறாங்க-யாரோ படறாங்க."

"நான் தான் செஞ்சேன். புள்ளெ பட்டுது. எனக்கு வாயெல்லாம் கசக்குது. வயித்தெல்லாம் கலக்குது. தலை கனக்குது. பொட்டு வலிக்குது. நிக்கக்கூட முடியலெ அதை நெனச்சா? இந்தப் பாவம் எல்லாம் நான் பண்ணாம இருக்க சாமி பண்ணக் கூடாதா?"

"சாமி என்ன செய்யணும்?"

"சாமி வந்து...ஒரு நொடி என் கடையிலே வந்து குந்திட்டுப் போனாப் போதும்."

"என்னாத்துக்கு?"

"வவுத்துக்குப் பத்தாமத்தானே இந்தப் பாவம்லாம் பண்றேன்."

"சாமி வந்து குந்தினா?"

"எனக்குத் தெரியும். நான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னா ஆயிடும்."

"பாவமெல்லாம்?"

"அதுக்கும் சாமிதான் வழி செய்யணும்."

"நான் வந்தாப் பணம் வருமா?"

"ஒரு வாய் இட்டலி சுப்புணி அய்யிரைக் குபேரனாக்குன கதை உலகெல்லாம் பொடை பொடைச்சிருக்கே!"

"நீ கர்ணக் கிளங்கை எடுத்திட்டு வரப்பவே தெரியும். ஊர்லெ யோக்கியமா இருக்கத் தெம்பில்லாத பயலுவள்ளாம் அப்படி ஒரு சேதியைக் கிளப்பிட்டானுவ. சாமிக்கு சாவடியை விட்டும் நகர முடியாம போச்சு அதுனாலெ. சுப்புணி அய்யன் நல்ல இட்டலியா வித்தான்! நல்ல எண்ணெயா ஊத்தினான்! நல்ல காபியா கொடுத்தான்! அவன் வேலையை ஒழுங்காப் பாத்துக்கிட்டிருந்தான். உம்மாதிரி புடி கர்ணையை தூக்கிட்டா அலையறான்?"

"சாமி அவ்வளவு எளிதாச் சொல்லுதே!"

"போய்யா-என் வேலையைக் கெடுக்காதே...போய்யான்னா...!"

"சாமி."

"போமாட்டியா! நான் போகணுமா?"

படார்!

"சாமி கதவைத் தாப்பாப் போட்டுட்டுதே...நான் உத்தரவு வாங்கிக்கிட வேண்டியதுதானா?"

"சாமி இந்தப் பச்சைப் புள்ளெயை நினச்சா என் உடம்பிலே காச்ச வராப்பல ஆயிடுதே... நான் என்ன செய்வேன்? ஒண்ணுக்கு நாலா அவங்க வீட்டிலெ கொண்டு போட்டுடறேன்."

✡ ✡ ✡